

та едвамъ са влачѣше, като ту потѣваше въ прѣспите, ту са катуряше въ яровете и са преобжрщаше ту на едната, ту на другата страна. Сичкото това можеше да са уподоби на корабъ, който плува по играющето море. Савеличъ охкаше, като са удряше почти сѣка минута о мене. Азъ спуснахъ единъ хасъръ, загжнахъ са въ кожуха си и заспахъ, като ма приспиваше бурята и като ма люлѣше талигата.

Азъ сжнувахъ единъ сжнъ, когото никога нѣма да заборава и въ когото и до днесъ още виждамъ нѣщо пророческо, когато сравнявамъ съ него чудните обстоятелства, които са случиха презъ животътъ ми. Читателътъ ще да ми прости тая слабостъ, защото на вѣрно знае по опитъ, какъ лесно може да са предаде човѣкъ на сусвѣрие, ако и да има голѣмо презрѣние камъ предразсѣдоците.

Азъ са намирахъ въ онова сжстояние на душевните чувства, когато сжщественността, като отстѣпва мѣстото си на мечтанията, са сжединява съ тѣхъ въ неясни видѣния на първиятъ сжнъ. Мене ми са струваше, че бурята се още бучи и че ние се още са губиме по снѣжната пустиня . . . Изведнашъ азъ видѣхъ порти, и влѣзохъ въ дворътъ на нашата кжща. Изпърво азъ са уплашихъ, че баща ми ще да са разсърди на мене за вжрщанието ми и че ще да си помисли, че азъ сжмъ намислилъ да го не слушамъ. Съ безпокойствие азъ искокнахъ изъ талигата и видѣхъ: майка ми ма срѣшна на прагътъ съ огорченъ видъ. «Полека, ми каза тя, баща ти е боленъ, при смъртъ е, и жѣлае да са прости съ тебе.» Уплашенъ отъ тоя страхъ, азъ тржгнахъ слѣдъ нея камъ спалнята. Виждамъ, че одаята е слабо освѣтлена и че при постѣлката стоятъ хора съ печални лица. Азъ отидохъ полегичка до постѣлката; а майка ми повдигна платното, съ което бѣше завитъ баща ми,